

Sygnatura akt VI Ka 1132/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 grudnia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016 r.

sprawy **B. Ś. syna K. i D.,**

ur. (...) w T.

obwinionego z art. 84 kw w zw. z art. 86§1 kw zgodnie z art. 9§1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 16 sierpnia 2016 r. sygnatura akt II W 280/16

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, iż przyjmuje, że obwiniony nieumyślnie dopuścił się przypisanego mu czynu;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

Sygn. akt VI Ka 1132/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach wyrokiem z dnia 16 sierpnia 2016 r. sygn. akt II W 280/16 uznał obwinionego B. Ś. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że będąc osobą odpowiedzialną za oznakowanie drogi powiatowej w K. ul. (...) w dniu 02.11.2015r. zaniechał obowiązku oznaczenia w sposób odpowiadający wymaganiom i łatwo dostrzegalny, drzewa rosnącego w pasie drogowym, którego konar rósł poniżej 4m od nawierzchni jezdni, czym stworzył zagrożenie w ruchu drogowym w taki sposób, że samochód ciężarowy marki M. (...) poruszając się ww. drogą, zahaczył skrzynią ładunkową o ww. konar, powodując szkody w ww. pojeździe, czym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 84 kw i art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to wymierzył mu karę grzywny w kwocie 300 złotych.

Apelując obrońca obwinionego zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 4 kpk, art. 5 § 1 i 2 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw oraz art. 34 kpw oraz błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia.

Obrońca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził w sprawie pełne postępowanie, zgromadzone dowody poddając ocenie zgodnej z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, proces logiczny prezentując w przekonujący i pełny sposób w pisemnych mowach zaskarżonego wyroku.

W istocie wbrew zakresowi zarzutów apelacji obrońca próbował podważyć prawidłowość subsumcji prawnej działania obwinionego- jego zaniechania.

W świetle okoliczności ujawnionych w toku postępowania, nie budzi wątpliwości, że w dniu 2 listopada 2015r. o godzinie 9:20 na skrzyżowaniu ulic (...) z ulicą (...) w miejscowości K. doszło do zdarzenia drogowego z udziałem pojazdu prowadzonego przez A. S.. Nie ma podstaw do przyjęcia, że kierujący prowadził swój pojazd w sposób sprzeczny z zasadami bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Do zdarzenia doszło kiedy prowadzony przez niego samochód ciężarowy, co należy podkreślić sprawny technicznie i dopuszczony do ruchu, również z uwzględnieniem gabarytów, które atypowymi nie są, zahaczył o konar drzewa rosnący na wysokości poniżej 4 metrów nad jezdnią.

Jeżeli chodzi o miejsce i odległość od jezdni owego drzewa, wbrew wybiórczo przytoczonemu przez obrońcę fragmentowi zeznań świadka, nie budzi też wątpliwości, że drzewo rosło w pasie drogowym, a odnoszenie się do chodnika pozostaje bez znaczenia. Przeciwnie, jeżeli owo drzewo rosłoby nawet poza ewentualnym chodnikiem, czy nawet pasem zieleni, a jego konary wystawałyby nad jezdnię, w ramach obowiązku zachowania jej w warunkach zapewniających bezpieczeństwo użytkownikom dróg, również na zarządcy spoczywałyby stosowne powinności.

Przypomnieć warto, że w pojeździe doszło do znacznych uszkodzeń, a ów konar był takich rozmiarów, że wymagało to interwencji Straży Pożarnej.

Z drugiej strony równie trudno kwestionować, że obowiązki zarządcy w niniejszej sprawie wykonywał Zarząd Dróg Powiatowych w T., a w ramach zakresu obowiązków B. Ś. zatrudniony Działe (...), do którego należało np. utrzymywanie drzew w pasie drogowym oraz oznakowanie dróg będących w zarządzie zatrudniającej go jednostki. To, że nie tylko w zakresie obowiązków obwinionego leżała powyższa aktywność nie umniejsza, a na pewno nie wyłącza jego odpowiedzialności, skoro nie podjął żadnych działań, a nawet nie sygnalizował potrzeby interwencji czy to przez wycinkę konarów drzew, czy też oznakowania przedmiotowej drogi. Równie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że wcześniej do żadnego zdarzenia nie doszło, co wynika po części z zeznań A. S., że dla zapewnienia bezpieczeństwa kierujący prowadzą zwyczajowo pojazdy środkiem jezdni. Tym gorzej dla obwinionego to bowiem oznacza, że sytuacja na drodze wymusza na jej użytkownikach naruszanie zasad bezpieczeństwa.

Przedmiotem ochrony w wypadku przypisanego obwinionemu zachowania wypełniającego znamiona art. 84 kw jest bezpieczeństwo i sprawność ruchu drogowego uzależniona od należytego zabezpieczenia drogi, na której ruch się odbywa. Strona przedmiotowa obejmuje różne zaniedbania podmiotów zobowiązanych do dbałości o stan dróg. Czyn może być realizowany w różnych wariantach, ale sens tych zachowań jest wspólny. Warunkiem odpowiedzialności jest okoliczność, że nieoznaczenie przeszkód, miejsc może zagrozić bezpieczeństwu ruchu lub utrudnić ruch na drodze. Jest to obowiązek gospodarza drogi, w którego zakresie mieści się dbałość o jej stan. Ta dbałość polega m.in. na oznaczaniu przez całą dobę wszelkich przeszkód w ruchu drogowym, urządzeń, które znalazły się tam, przedmiotów, miejsc prowadzonych robót. Podmiotem wykroczenia może być osoba wykonująca prace na drodze, kierujący prowadzonymi robotami, przedstawiciel administracji dróg publicznych lub administracji ogólnej, której droga podlega. Jest to więc wykroczenie indywidualne co do podmiotu (Bojarski Tadeusz w: Bojarski Tadeusz (red.), Michalska-Warias Aneta, Piórkowska-Flieger Joanna, Szwarczyk Maciej Kodeks wykroczeń. Komentarz. WK, 2015).

Nie można jedynie zgodzić się z komentatorem, że wykroczenie to można popełnić jedynie umyślnie, skoro ustawa tak nie stanowi, a jest to wymóg art. 5 kw.

W wypadku zachowania penalizowanego w art. 86 § 1 kw strona przedmiotowa obejmuje czyn polegający na niezachowaniu należytej ostrożności, powodujący zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Chodzi o zachowanie ostrożności przez uczestnika ruchu lub inną osobę naruszającą w związku ze swoimi czynnościami tę zasadę. Następstwem niezachowania wymaganej ostrożności w danych warunkach jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu. Chodzi tu o niebezpieczeństwo konkretne, a nie jedynie abstrakcyjne. Podmiotem przestępstwa może być każdy uczestnik ruchu drogowego (kierowca pojazdu, pasażer pojazdu, osoba pędząca lub prowadząca zwierzęta, pieszy), a także osoby niebędące uczestnikami ruchu, powodujące jednak zagrożenie bezpieczeństwa dla tego ruchu, jak np. pracownik drogowy wykonujący czynności na drodze, pracownik budowlany, osoba kontrolująca stan techniczny pojazdu(Bojarski Tadeusz w: Bojarski Tadeusz (red.), Michalska-Warias Aneta, Piórkowska-Flieger Joanna, Szwarczyk Maciej Kodeks wykroczeń. Komentarz. WK, 2015).

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniami, że obwinionemu nie można przypisać odpowiedzialności, gdyż nie dowiedział się o potencjalnej przeszkodzie. Sam obwiniony wyjaśnił, że miał świadomość drzew rosnących wzdłuż jezdni, była tam wcześniej realizowana przecinka w celu poprawy bezpieczeństwa, dodatkowo w ramach swoich obowiązków miał wiedzę na temat dróg pozostających w zarządzenie Zarządu Dróg Powiatowych w T., a okolicznością powszechnie znaną jest, iż wiele dróg obsadzonych jest wzdłuż ich jedni drzewami, o które zarządca musi dbać, podobnie, jak o sam stan jezdni. Nie można też uznać, aby obwiniony nie miał świadomości jakie gabaryty mają pojazdy, nie będące specjalnymi, które po przedmiotowej drodze mogą się poruszać, czy też świadomości, że zbyt nisko rosnący konar może stanowić zagrożenie dla wysokich pojazdów, a tym samym bezpieczeństwa na drodze.

Prawidłowo zatem Sąd I instancji ustalił, że obwiniony tak w ramach swoich obowiązków, wypełnił znamiona wykroczenia indywidualnego, bo nie monitorowanie należyte stanu drzew i ich konarów, mogło zagrozić bezpieczeństwu ruchu, ale też nie zachował w tej mierze należytej ostrożności i spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Rację ma jedynie apelujący, że Sąd nie wskazał, czy obwiniony dopuścił się przypisanego mu wykroczenia umyślnie, czy nieumyślnie. W tej mierze jednak analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, że Sąd ustalił w istocie nieumyślność, choć tego nie wyartykułował.

Niewątpliwie, bowiem B. Ś. nie miał zamiaru popełnienia czynu zabronionego, nie chciał go popełnić, ani też nie przewidywał takiej możliwości i się na to nie godził. Co najwyżej obwiniony nie mając zamiaru popełnienia wykroczenia, popełnił jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu mógł przewidzieć.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 przyjmując, że obwiniony nieumyślnie dopuścił się przypisanego mu czynu.

W rozstrzygnięciu o karze nie sposób doszukać się rażąco niewspółmiernej surowości, dlatego w pozostałej części zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, o kosztach postępowania odwoławczego orzekając na zasadach ogólnych.